

EXODUS

Nord

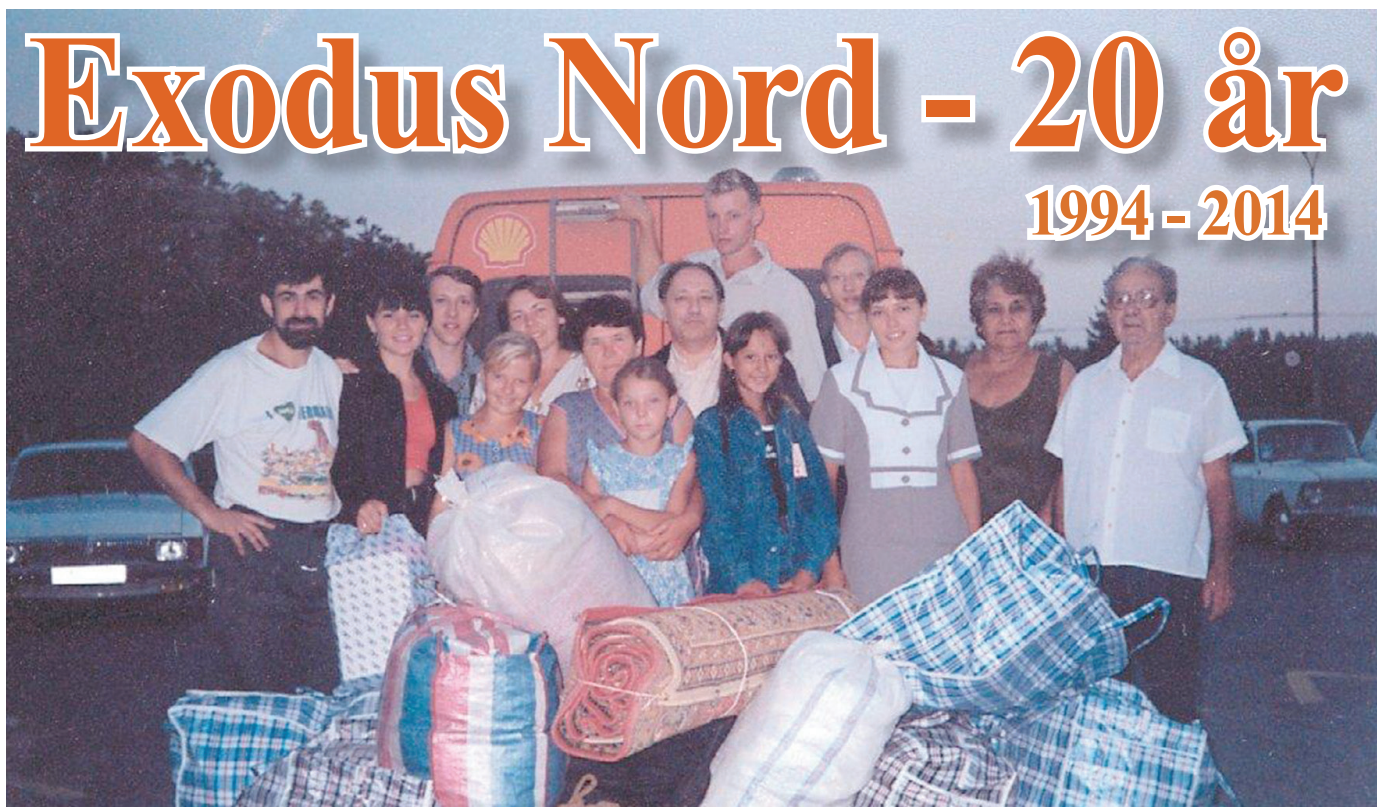
Nr. 2 – 2014

Jubileumsnummer fra Exodus Nord

Retur: 5307 ASK

Exodus Nord - 20 år

1994 - 2014

BUSS: Exodus Nord-buss kjører jødiske emigranter til flyplassen i Rostov v/Svartehavet. Russisk-jødisk sjåfør: Roman Gerliance (t.v.).

I de første årene i Exodus Nord's historie ble det skaffet busser til arbeidet med å kjøre jødiske emigranter til flyplasser i tidligere Sovjet. Kontakten vår var Jewish

Agency, jødiske samfunn og messianske menigheter. På det meste hadde Exodus Nord 17 kjøretøyer i bruk, spredd rundt i flere av Sovjet-landene de første 10 år.

Brigadegeneral
Moti Paz
hilser
Exodus
Nord
side 4

Les om
første
del av
Exodus
Nord's
historie
side 2-7

Takk for gaver til prosjektene: Exodus Nord, giro: 7878 05 65135.

Se den nye filmen om prosjektene i Negev på www.exodusnord.org

Fra s. 3

Mafia i området...

Reisen for sjåførene tok lang tid, da bussene måtte kjøre utenom Tsjetsjenia på vei til Dagestan, for å hente jødiske emigranter. Det var for farlig å kjøre gjennom Tsjetsjenia.

► En gang noe tid senere hadde bussene bunkret ved en bensinstasjon på veien, slik som de pleide. En kort tids kjøring etter stansen, kom det susende en mercedes som kjørte rundt bussene så de måtte stoppe. Ut av bilen hoppet to barske karer som krevde å få komme inn i bussene.

På turene til Dagestan var Jewish Agencys leder med, og han forklarte at nå var mafia på ferde.

De norske sjåførene hadde hjemmefra utstyrt bussene med et ekstra lager av nødvendig utstyr og forbruksvare, som de kunne trenge på den

lange ferden. Dette må mafia-mennene ha registrert på bensinstasjonen, og ville ha fått i.

Da var det at den ene norske sjåføren slengte bussen sin rundt den hvite mercedesbilen, og den andre bussen fulgte etter. Mafia-mennene stod og gapte, men sekunder etter trakk de revolverne og skjøt.

Bussen ble truffet av kuler

Den bakerste bussen ble truffet i bakruta, som ble pulverisert og senere på turen falt ut. Kulene havnet på hattehyllene. På tilbaketuren med emigrantene var bakruta dekket med et teppe.

Neste morgen klokken 5 ble jeg vekket hjemme i Norge ved at Eli Isaki ringte fra Jerusalem. «Det har hendt en ulykke», var det første han sa. Jeg fikk en pil i hjertet, men sanset meg to sekunder etterpå da jeg husket avtalen jeg hadde med Israel Gud: Kjøretøyene kan skades, men det skal ikke krummes et hår på sjåførenes hode. Eli Isaki sa videre: «Det lukter dollar av de norske bussene». «Vi bør kanskje gå over til å kjøpe russiske busser», var min kommentar. Jeg følte at Eli Isaki var overrasket over kommentaren min.

Det som skjedde videre var at Israel sendte våpenekspert til Kaukasus for å se hvilke produksjon disse kulene var av.

Historien stod i avisen «Jerusalem Post» noen dager etter.

Vi fikk beskjed om at området var for farlig å arbeide i, og burde kjøre i smulere farvann.

Det gjorde vi; neste år var vi stasjonert i St. Petersburg.

Grethe

Leder:

Exodus Nord - 20 år

Glastnost og perestroika var et faktum rundt året 1989; jødene kunne fritt reise fra de land der undervisning i hebraisk og jødisk kultur gav fengselstraff.

Gud skulle føre folket sitt «fra landet i nord» og fra alle de land som Han hadde spredd dem til. Hedningefolk skal hente dem og «bære dem på skulderen» hjem til Israel.

Arbeid i Vest-Russland

Etter høsten i 1993 i Kaukasus (se side 3) satte vi igang med bussreiser til St. Petersburgs-området. Vi fylte bussene med hjelpesending som ble avlevert til jødiske samfunn, menigheter og statlige barnehjem. Hovedkontakten vår var Jewish Agency i St. Petersburg ved leder Moti Paz og det jødiske samfunnet ved leder Lev Mendelevitsj.

Sjokoladen fra Minde sjokoladefabrikk

En gang hadde vi fått en stor kolleksjon av sjokolade hos Minde i Bergen. Et sjokoladeparti hadde fått en annen smak enn etiketten tilsa, derfor fikk vi alt sammen. I St. Petersburg var Moti Paz usikker på hvordan han skulle forholde seg til sjokoladen (det var nok ikke slike utfordringer han hadde trent på som brigadegeneral). Først mente han at barn og ungdom på den jødiske sommercampen

ikke burde bli konfrontert med sjokoladen; siden gikk han bort ifra det – til stor glede for alle.

Faste stopp på veien til Russland og sommerleir i Finland

Bussene våre hadde faste stopp på veien til/fra Russland for mat og søvn for sjåførene: hos Liv Strøm Lilley i Oslo, hos Terttu Lukka i Stockholm og Seppo Janson i Helsinki.

I Finland hadde vi god kontakt og samarbeid med kristne som drev emigrasjonarbeid for jødene.

Finnene arrangerte sommerleirer i hjemlandet for jødiske barn fra Baltikum og Russland. Vi ble bedt om å kjøre.

Jeg husker spesielt en gang da sjåføren vår fra Oslo, Tor de Linde hentet jødiske barn m/medarbeidere i Riga i Latvia til leirsted i Finland.

Jeg ble med på tilbaketuren, først ferge til Estland og videre med bussen til Riga. De jødiske passasjerene lovpriste oss for kjøringen. Jewish Agency i Riga ville bruke bussen vår der i eget arbeid, så den ble etterlatt der.

Russiske sjåfører og russiske busser

Bussene våre måtte tilbake til Norge hvert år for sjekk,

Forts. s. 7

DE FØRSTE ÅRENE I EXODUS NORDS HISTORIE:

SJÅFØRER:
Dette bildet er tatt av en journalist i avis i Pjatigorsk i Nord-Kaukasus (litt øst for Sotsji). Avisen var overvelda og nysgjerrig på hva de fem sjåførene og to busser fra Norge skulle gjøre. Fra høyre Sigurd Eikaas, Magnar Opheim, Jewish Agency's leder i Kaukasus Shimon Trogan, Kjell Gjermund Nævdal, Martin Nævdal og Sigmund Alund.

Norske bussjåførere hjelper jøder ut av tidligere Sovjet

Exodus Nord ble etablert 23. april 1994, og videre registrert i Brønnøysund-registrene.

► Tidligere hadde jeg (Grethe) vært i Israel, i Innenriksdepartementet i Jerusalem der Jewish Agency hadde sine lokaler, og fikk vite hvordan vi best kunne hjelpe jødene i tidligere Sovjet.

Jewish Agency's leder Eli Isaki forklarte meg at jødene i Dagestan burde komme seg ut av landet så snart som mulig, da islamister styrket grepet om Tsjetsjenia, og gjorde området usikkert.

Jo, Jewish Agency i Jerusalem var glade for norsk hjelp, og kontaktet leder for Jewish Agency i Kaukasus, Shimon Trogan. Vi kunne komme i september.

Arbeidet begynner i Kaukasus

Magnar Opheim og Sigurd Eikaas dro med den første bussen via St. Petersburg og Moskva, og kjørte videre den lange veien til byen Pjatigorsk i Kaukasus. Arbeidet var å hente jødiske

emigranter fra områdene rundt, og kjøre dem til flyplassen i Mineral ny Vodij for fly til Israel. Sigurd snakket russisk og Magnar var bilmekaniker, så de var godt skodd. To uker senere kom den andre norske bussen med sjåførene Sigmund Alund, Martin og Kjell Gjermund Nævdal.

Begge sjåførene Nævdal fra Lindås reiste med tog til Oslo for å gå på den andre bussen med Sigmund Alund.

TAKKEBREV: Vel tilbake i Armenia sendte Rabbien et fint takkebrev, som sjåførene tok med hjem. Det kom i glass og ramme.

Jeg pakket kasser med varme klær som de skulle ta med til jøder i Kaukasus. Da all emballasje var fullpakket, stod jeg igjen med en baby-saueskinnspose. Det var ikke plass til den. Kjære Gud, la posen få være med, det er sikkert noen som trenger den! Posen ble presset med.

Ved ankomst til Kaukasus hadde Rabbien i Jerevan, Armenia kommet til Jewish Agency. Han fikk alle klærne. Og vet dere hva han var mest glad for? Baby-posen.

Dette buss-teamet dro også på dagsreiser til Dagestans hovedstad Mahaskala og hentet fulle busser med jødiske emigranter.

En gammel jødisk kvinne som de hentet var så krokete av gikt at hun ikke kunne komme nedi noe buss-sete, så hun ble lagt på en av sjåførenes madrasser i midtgangen. Hun lå og lovet og priste Israels Gud for redningen. «Dere er reddende engler», sa hun til sjåførene.

Forts. s. 2

Brigadegeneral Moti Paz hilser, og takker for god hjelp

Moti Paz.

► I 1994 ble jeg utpekt av Jewish Agency i Jerusalem til leder av Jewish Agency i St. Petersburg.

Det var i en kritisk tid; situasjonen i Russland og spesielt i St. Petersburg var farlig. Alt kollapset. Det var nesten umulig å finne og kjøpe mat; statlig hjelp til innbyggerne var ut av funksjon. Det var kaotisk.

Ingen kunne si hva som ville skje neste dag; vi var redde for at USSR ville gå tilbake til det gamle systemet, og at de ville lukke grensene for jødene.

For oss ville det da bli en kort mulighet å få samle alle jødene, og sende dem så snart som mulig til Israel – hjemlandet.

Jeg vil minne om at i slike situasjoner for folket i Russland, vil jødene bli de skyldige, og å være knytta til Jewish Agencys aktiviteter svært, svært farlig.

En dag i 1994 kom Exodus Nord til kontoret i St. Petersburg. Fru Grethe kom inn i kontoret mitt og fortalte om organisasjonen Exodus Nord, og tilbød å hjelpe til ved Jewish Agencys arbeid i St. Petersburg. Jeg forklarte at det kunne bli farlig for de norske folka, for å hjelpe ved Jewish Agency-kontoret var farlig.

Fru Grethe stoppet meg og sa: «Det er vi vant til. Våre folk vil bistå».

Exodus Nord sendte to busser med to sjåfører: Cato og Magnar. De arbeidet og supportet Jewish Agency i mer enn fire år. Det var helt utrolig; de kjørte bussene 24 timer i døgnet! Og det mest imponerende: du kunne alltid stole på dem. De skuffet deg aldri.

Fremdeles husker jeg kjøringen til Hanukkah-festene i 30 minusgrader til omkringliggende byer, og ellers til Petrosadvosk og Pskov – 4 – 6 timer hver vei med jødiske barn og ungdom. Veien var isete, og snøfokk gjorde at sikten bare var få meter. Sjåførene kjørte til steder i hele Vest-Russland.

Jeg vil aldri glemme sommercampene som vi hadde hvert år, med mer enn to tusen barn. Sjåførene beskyttet barna som om det skulle være deres egne!

Kjære venner, jeg kan ikke tenke meg våre aktiviteter i St. Petersburg uten denne assistansen! Det var utrolig! Som om Gud sendte dem for å hjelpe den jødiske Alyah (utreise) fra St. Petersburg.

Tusen takk, Exodus Nord, Gud velsigne dere!

Moti Paz

Oppsummering fra arbeidet de første årene av Exodus Nords hovedansvarlige bussjåfør – Profetien gikk i oppfyllelse

► Det begynte egentlig tilbake i 1972, da jeg fikk en profeti der Herren knyttet meg til noe Han ville ha gjort i Russland. Jeg fikk det ikke konkret da, men i begynnelsen av 1993 ante jeg at noe var forestående, husker en slik urolig følelse. Og da avisa Dagen hadde en artikkel om Grethes begynnende arbeid i Russland, fikk jeg en visshet om at dette var noe som også jeg skulle delta i.

Sommeren 1993 var vi fire som reiste til Sibir, til byene Tjelyabinsk og Jekaterinburg, for å kontakte jødiske samfunn og familier med budskap om Israel, hjemlandet deres og profetier i bibelen. Vi oppsøkte også en stor pinsemenighet, og vi ble godt mottatt overalt. Mange var forundret over at vi reiste helt fra Norge for å fortelle dem dette.

Høsten 1993 reiste Sigurd Eikaas og jeg med en kombinert buss, ca 30 sitteplasser og stort varerom bak, til Dagestan, til byen Pyatigorsk. Turen tok oss nesten to uker, med mange opplevelser og erfaringer underveis. Jeg husker at vel framme kjørte vi inn på jernbanestasjonen for å ringe til det jødiske emigrasjonskontoret der vi skulle møte, uten å få kontakt. Men en mann som var pastor i en frimenighet inviterte oss hjem til seg, og viste oss veien til emigrasjonskontoret neste dag. Så var vi i gang med kjøring, og etter et par uker kom den andre bussen med Martin Nævdal, Kjell Gjermund Nævdal og Sigmund Alund.

Vi hadde kjøreoppdrag fra emigrasjonskontoret Jewish Agency til byene i et større området der, men også til Derbent og Mahaskala der vi kjørte jevnlig, strekning en vei er ca. 70 mil. Dette var vinterstid, og utgangspunktet var ikke det beste. Men vi gjorde vårt, og Herren som hadde kalt oss til oppdraget,

tok oss gjennom vanskeligheter ved flere anledninger. Også her opplevde vi forundring over vår gjerning, og mange uttrykte stor takknemlighet for den hjelp de fikk i første del av sin reise til Israel.

I 1994 var jeg gjennom Exodus Nord tilknyttet det jødiske samfunn i Vyborg, der vi hadde motivasjon og emigrering til Israel som hovedoppgave. Hadde busser også der, og kjørte til St. Petersburg og Finland. Etter noen måneder i Vyborg fant vi det mest hensiktsmessig å flytte

PÅ OPPDRAG: Her står Magnar Opheim til venstre.

virksomheten til St. Petersburg og det jødiske emigrasjonskontoret der, Jewish Agency. Også her var hovedoppgaven motivasjon og emigrasjon. Var mange turer med buss til Novgorod, Petrosavodsk og Pskov. Vi gjorde også en stor innsats på motivasjonsleirer for jødisk ungdom i St. Petersburg og nevnte byer, og i ungdomsklubber for jødisk ungdom. Vi ble satt pris på, og fikk mye god respons.

Tiden i Russland har ført til at jeg har et sterkt vitnesbyrd om at Guds pakt med jødene står fast, og at vi er i en tid da de skal samles i Israel. Ut fra profetier i Bibelen kommer en tid da de MÅ reise. Jeremia 16. 14-16.

En nær bekjent av oss var i Israel i fjor, og i Jerusalem ble hun kontaktet av en for henne ukjent dame som spurte: "Er du fra Norge?" "Ja". "Dere må gjøre dere klar til å ta imot jøder på flukt fra Russland."

Magnar Opheim

**KJØRES TIL
UNDERVISNING:**
Jødiske ungdommer
ble kjørt til hebraisk-
undervisning og for
å få lære om Israel.

SJÅFØR: Cato Risøy
i bussen, klar for
oppdrag.

Cato Risøy forteller om arbeidet som bussjåfør for Exodus Nord i Russland

– Med begge beina midt i profetiane

Sjå, eg fører dei tilbake frå landet i nord, eg samlar dei frå ytste enden av jorda. (Jeremia 31.8)

► Dette var eg så heldig at eg fekk vera med på, tre somrar på siste halvdel av 1990-talet.

Eg og Magnar Opheim køyrde kvar sin buss austover i juni 1994. Vi kom til sentrum av St. Petersburg i to-tida ei mørk natt, der var det full stopp. Bruene var vippt opp for at båttrafikken langs hovudelva Neva skulle passera. For oss var det ikkje anna å gjera enn å venta. Det var som å koma til ein mørk spøkelsesby. Nokre få lys var det einaste vi såg, i tillegg til ein del heimlause som var nysgjerrige på desse to flotte bussane. Vi rigga oss til med liggeunderlag og sovepose i midtgangen på kvar vår buss. Eg var så trøtt at eg ikkje våkna før i halv ni tida morgonen etter. No var det ikkje mykje som likna på ein spøkelsesby, det var som ei maurtue, folk og bilar over alt.

Første oppdraget vårt var å henta kvar si busslast med jødiske barn og ungdommar som skulle på Jewish Agency sin barneleir. I tillegg til ungdommane fekk eg og ein væpna vakt som skulle sitja framme i bussen. Vi kasta oss ut i trafikken, og det var ikkje ein sivilisert trafikk som eg var vandt med frå før. Det krydde av gamle russiske bilar, gamle lastebilar, bussar og ein del nye luksusbilar. Tydelege teikn på at mafiaen og var på tur. Her var det ingen regel om tre sekund mellom bilane, ingen striper mellom køyrefelta heller. Trafikken rann som i ei frisk elv.

Etter om lag tre mil var vi framme på leirplassen. Her fekk vi vera saman i to

heile veker. Det var fantastisk å verta kjende med ungdommane. Her fekk dei opplæring i kva det vil seia å vera jøde. Det einaste mange av dei hadde fått med seg på førehand, var at det var noko negativt. Etter kvart som leiren gjekk, var det kjekt å sjå korleis dei blomstra, dei såg at dei var med i historien, at deira folk hadde ei rik og spanande fortid og framtid.

Nokre av ungdommane vart overraska når dei høyrde at eg var kristen. «Er ikkje vi dine fiendar då», lurte dei på. Eg fortalde dei kva det nye testamentet sa om kjærleik og at kristne både skal bry seg om og be for det jødiske folket. Mange kristne i Noreg og andre land gjer det, kunne eg fortelja. For desse ungdommane var dette noko heilt nytt, stikk motsett av det dei hadde erfart frå før.

I tillegg til å vera sjåførar på barne og ungdomsleirar, utførte vi og mange oppdrag for Jewish Agency sitt kontor i St. Petersburg. Her fekk eg og mykje å gjera med leiaren Moti Paz, ein fantastisk spanande mann.

Jewish Agency arbeidde for å hjelpa jødar med førebuingane til å kunna immigrera til Israel. Dette var noko dei russiske styresmaktene ikkje var topp begeistra for, så dei gjorde ting så vanskeleg som mogeleg. Mange måtte rundt omkring heile byen på offentlege kontor for å få dei nødvendige underskriftene og stempla. Vi hjelpte til med den transporten. Eg var med på å køyra emigrantar til flyplassen.

Ein gong var eg og med på å køyra ei gruppe ungdommar på 17-19 år til flyplassen i Helsinki i Finland for utreise til Israel. Etter om lag 25 mil kom vi til grensestasjonen, der vi måtte stilla oss

i ein lang kø. Då det endeleg vart vår tur, vart store dokumenthaugar nøye saumfart medan vi stod til spott og spe i ventehallen der. Stadig nye vaktar kom for å kontrollera, stadig fleire folk fekk sleppa forbi oss. Etter mykje om og men fekk vi beskjed om at papira til to av ungdommane ikkje var i orden, trass i at dei var akkurat like som alle dei andre sine. Vi fekk beskjed om at foreldra deira måtte signera nedst på to av papira i bunken, trass i at det var utallege andre skjema dei hadde fylt ut. Det var ingen bønn, vi måtte heile vegen tilbake til St. Petersburg for å finna foreldra, og få tak i desse underskriftene – 25 mil kvar veg. Då vi endeleg kom tilbake til grensestasjonen, var det ny kø, lang kø. All bagasjen vart tatt ut av bilen og rota gjennom. Bussen vart og saumfaren av både hundar og vaktar. Målet var tydeleg både å audmjuka og å laga trøbbel. Heldigvis hadde vi berekna så god tid at vi nådde flyet.

Ei anna spesiell hending eg fekk med meg, var at det kom 50 jødiske barn frå Tchernobylområdet til St. Petersburg. Dei skulle vidare til Helsinki på rekreasjon. Det var ei spesiell oppleving å stå der med bussen å ta imot ein bleik og lurvete barneflokk. Etter tre veker henta eg dei i Helsinki. Då var det ein mykje livligare gjeng eg henta. Dei hadde fått farge i kinna og smil om munnen. Ufattedeleg kjekt å sjå kor godt desse ungane hadde av eit slikt opphald.

Å få vera med i oppfyllinga av profetiane på denne måten, var fantastisk. Eg veit og at Gud framleis har ein plan, både med det jødiske folket og med oss.

Foregangskvinne i Exodus-arbeidet - Lilli Myss, København

Allerede på 1980-tallet var Lilli Myss aktiv i arbeidet med å hjelpe «Zions fanger» i Gulag til Israel. Etter å ha tatt en mastergrad i Midt-Østen-historie ved universitetet i Jerusalem, og stiftet sin egen organisasjon: «Let my people go» (La mitt folk fare), reiste hun til sine mange kontakter, også til Marie Berg i Bergen – konen til redaktør Arthur Berg i avisen Dagen. Budskapet om nødvendigheten av jødisk emigrasjon ble spredt.

■ Lilli Myss mestrer både det hebraiske og russiske språket, og har gitt ut bok om jødisk historie og emigrasjon i tidligere Sovjet, nå oversatt til mange språk. Den er som en oppslagsbok, og kan kjøpes hos Exodus Nord.

Lilli møtte Liv Strøm Lilley, som også så at tiden var inne for jødisk emigrasjon til Israel. Sammen med andre skandinavere gikk de langs grensene Norge – Finland/ Russland og enda lenger sørover i Europa, og bad for den dag da tiden for exodusen (utgangen) måtte være inne. Liv startet opp med danseband som danset og sang messianske sanger nedover Europa.

I 1994 hadde undertegnede kontakt med både Lilli og Liv. Liv var den som formet de hebraiske bokstavene ved nordstjernen på logoet vårt. Også Liv behersker både russisk og hebraisk.

Lilli kunne bekrefte at «Nordens land» på en særlig måte var nevnt i GT i forbindelse

FOREGANGSKVINNEN: Lilli Myss og Grethe, julen 2013.

med jødernes exodus i de siste tider. Derfor passet det bra å gi organisasjonen vår navnet Exodus Nord.

P.s.: Arbeidet i Israel kom i stand pga Jewish Agencys leder i Moskva, Alex Guralniks ønske om at Exodus Nord fikk et arbeid også i Israel, spesielt for å

hjelpe eldre og alene-personer som hadde emigrert fra Russland. Det var prosentvis flest av disse som vendte tilbake til Russland, da de ikke greide den nye tilværelsen i Israel, spesielt økonomisk.

Jeg dro til Israel og etablerte en stiftelse der, Exodus North R.A. Israel.

Grethe

Lilli Myss hilser Exodus Nord og skriver:

Denne kontakten om logo/ navnet Exodus Nord ble innledningen til mange gode besøk i Norge, og opplevelser hvor jeg så arbeidet vokse og vekke god interesse. Med opptil 17 kjøretøyer (busser og biler) bemannet med norske/russiske sjåfører, fikk Jewish Agency mulighet til å hjelpe jødene å skaffe opplysninger til deres visa, så de kunne emigrere. Det var

norsk omsorg i praksis.

Hva som har begeistret meg med Exodus Nord er initiativet med å føre tankene om alijah (emigrasjon) ut i livet på en praktisk måte.

Senere ble andre prosjekter utført som hjelp til individuelle jøder og deres familiers utreise til Israel. Exodus Nord fikk også kontakt med en større gruppe

på 30.000 jøder som bodde på Kola-halvøya (sannsynligvis etterkommere etter Gulag-fanger). En familie, alenemor med to barn ble ført med Exodus Nords minibuss fra Nikkel og over grensen til Norge, helt til Bergen. Derfra til Israel via Stockholm.

Var denne turen innom Norge et løfte for større skarer som vil følge etter?

Da emigrasjonstrømmen ble mindre på 2000-tallet kom Grethes administrative evne seg til uttrykk ved å bane vei i Israel, dels ved hjelp til husbygging for immigranter, og ellers støtte til utviklingskommunen Negev.

Lilli Myss

Glimt fra arbeidet de første årene

T.H.: Den beste mini-bussen gikk i Odessa, og samlet jødiske emigranter til båten til Ebeneser.

T.V: ØVERST: Sjåføren Roman kjørte denne minibussen og den blå Gideon-bussen i Rostov. Disse bussene hjalp også til med emigrasjonsarbeidet til Livets Ord i Uppsala. Exodus Nord sine kjøretøy har hjulpet til for alle kjente Israel-organisasjoner i tidligere Sovjet.

GRETHE underviser på konferanse i Finland.

DANSETEAM: Birgitta Nilsson fra Stockholm var med oss flere ganger med sitt danseensemble i jødiske samfunn i Russland.

BARNEHJEMSBARN: Disse barna har Exodus Nord vært med å hjelpe til Israel. De bor nå i Jerusalem.

SOMMERLEIR: Tre av barna på sommerleir. De ble kjørt av Cato. Ett av barna på leiren ble syk og måtte på sykehus. Disse tre guttene fikk Cato til å kjøre dem til sykehuset så de kunne besøke kameraten sin.

Forts. fra s. 2 - leder

og for å få forsikring og tillatelse til videre kjøring. Dette var frustrerende, men det positive var at vi da fylte bussene med hjelpesending til tilbaketuren.

Etterhvert som årene gikk, forandret russerne regler for hvor lenge om gangen utenlandske sjåfører fikk arbeide i landet deres. Dermed måtte vi se oss om etter russiske sjåfører. Vi fant dem i jødiske samfunn og messianske menigheter som poppet opp. Jeg gikk utallige ganger til politiet i Norge for å sertifisere russiske sjåfører til de norske bussene.

Videre måtte bussene våre over på russiske skilte, og det kostet penger. Men hvor mye?

Jeg husker den hvite Ford-stasjonsvognen vår som skulle kjøre hos Jewish Agency i Moskva. Den skulle over på russiske skilte. Prisen for innførselen av bilen gikk på motorens størrelse.

Cato Risøy og jeg var i Moskva med

kjøretøyet og konfererte med noen av vennene våre om en ca-pris for skiltene. Jo, maskinen i bilen hadde en størrelse som tilsa maksimalt 2.300 US-dollar for å få bilen på russiske skilte.

Cato og jeg måtte helt tilbake til Estland, for neste dag å kjøre tilbake til Russland over Narva tollstasjon. Der skulle vi få de russiske skiltene på bilen.

Det varte og rakk før tollerne kunne bestemme seg for hva vi skulle betale. Endelig kom de bort til meg og spurte: «Hvor mye penger har du på deg?» Jeg svarte: «2.300 US-dollar». Korte ti minutter senere fikk vi høre at vi skulle betale – 2.300 US-dollar. - Men hadde jeg mer penger på meg?

10.000 US-dollar i bossbøtta

En gang skulle vi kjøpe to minibusser i Moskva til to messianske menigheter. Vi regnet ca 10.000 USD for hver buss, og jeg hadde 20.000 dollar med.

Cato og jeg var i et kjøretøy ved Narva tollstasjon i Estland, mens Igor hadde kommet fra Moskva for å hjelpe oss inn til Russland. Han stod i «ingenmannsland», og kunne hjelpe oss med papirer vi skulle fylle ut. Han ble forferdet da han hørte at jeg hadde så mye penger med. Maks 10.000 dollar kunne vi ta med over grensen, og det kunne være at verdien av bilen ble trukket fra.

Jeg var fortvilet. Eneste mulighet jeg kunne se var å legge 10.000 dollar i bossen – en plastpose med tomme colaflasker og annet. Aldri har vel en bosspose blitt bedt for så iherdig!

Alt i bilen ble endevendt, men ikke plastikkposen på golvet bak førersetet.

Vi ble aldri frastjålet på turene våre, eller at mafiaen prøvde å presse noe fra oss.

Grethe

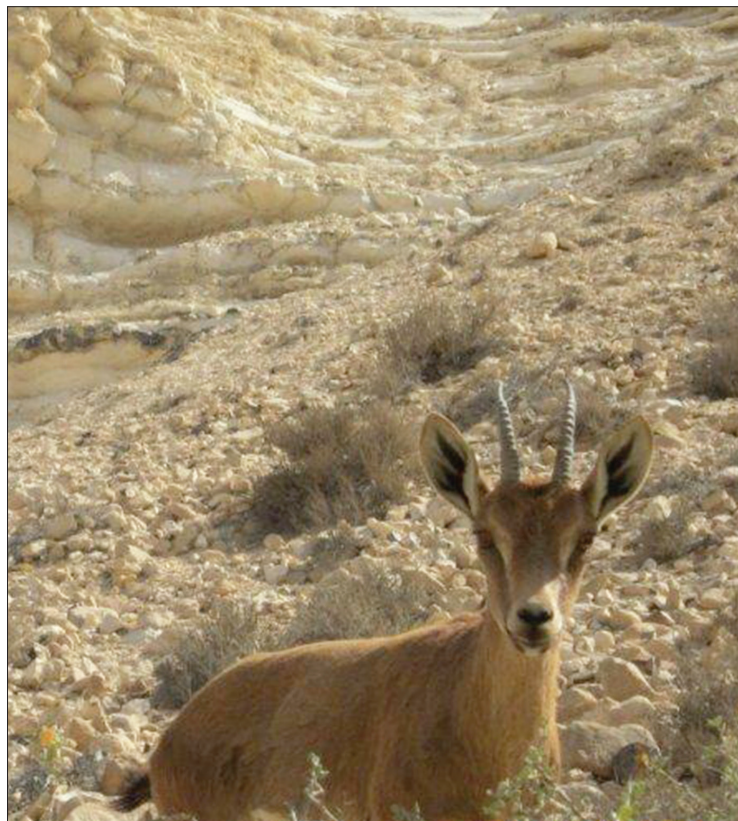
Stiftelsen Exodus North i Israel

Å ha en stiftelse
(Amuta) i Israel gir
handlingsrom og
aksept i landet. Exodus
North R. A. Israel ble
registrert i 2002.

► Det nåværende styret
i den israelske stiftelsen
er:

Grethe Tangen Olsen,
leder
Lilli Myss, viseleder
Ingunn D. Notnæs,
viseleder
Aud Asphaug, viseleder
Anita Apelthun Sæle
Ann-Debora Johansen
Olga Naumenko, (Israel)
Egil Standal
Ola Grytten

**Besøk gjestehuset vårt i
Ashalim i Negev. Du vil
få en fin opplevelse.**

NUBISK STEINBUKK: i Negev-ørkenen i Israel Foto: GTO

- er en humanitær
organisasjon som hjelper
jøder fra ex-Sovjet å
emigrere til Israel.
Org.nr.: 970916083

Adr: 5307 ASK
Tel: 56 14 14 11
Fax: 56 14 90 68
E-post:
exodusno@online.no
www.exodusnord.org

Norge:
Postgiro: 7878.05.65135
Bankgiro: 3630.07.10233

Sverige:
Postgirot: 54 35 17-7

Danmark:
Postbank: 000 858-6985

Israel:
Exodus Nord
Etrog street 52
P.B.67 - 85512 ASHALIM
exodusnordashalim@gmail.com
Tlf: 00 972 8-6555 977
eller mob. 00 972 54 230 8681

Frivillig kontingent:
Kr. 250.- pr. år

**Daglig leder for Exodus
Nord og redaktør for
informasjonsavisen:
Grethe Tangen Olsen**

**Takk for ditt bidrag!
Gud velsigne deg!**

Gi en jubileumsgave til arbeidet for jødene

Skattefritak for gaver:

► For at du som giver skal
komme inn under denne
ordningen, er det en del
forutsetninger som må på
plass.
► Vi må ha personnum-
meret (11 siffer) til den som
ønsker fratrekk for beløpet
på skatten. Send person-
nummeret før nyttår.
De som allerede har opp-
lyst oss om personnummer,
er registrert og trenger ikke
oppgi det på nytt.
► Den som ønsker fratrekk
på skatten, må huske å sette
avsender, det vil si ditt eget
navn, på girotallongen for
hver innbetaling.

► Ektepar kan enten dele
det innbetalte beløpet,
sende penger hver for seg,
eller føre skattefradraget på
den ene.
Det er fortsatt slik at givere
kan gi til flere organisas-
joner, og få tilsammen et
fradrag på maks 12.000,-.
► Exodus Nord må ved
årets slutt sende oversikt
over inn-betalt beløp for
hele året, på den enkelte
givers navn med fødsel-
snummer, til skatte-kon-
toret.
**Takk for din gave til
jødene.**

Takk til alle givere og forbedere for arbeidet vårt. Gud velsigne dere rikelig!

Israels Gud trenger oss mer
enn noensinne. Han har
sagt at den som hjelper den
fattige, låner til Herren. Du
som ikke har gitt noe på
lenge, vi oppfordrer deg
spesielt. Om få måneder vil
vi kanskje se Esekiel kap 38
og 39 bli en realitet. Derfor:
Støtt Israel og Be for
Israel.